

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Landstinget. № 57.

Sjette Session.

55de Møde.

Onsdagen den 14de Marts.

(Forts.)

Da ingen flere begjærede Ordet, gif man over til Afstemning, hvorved

Forflag af Lundsteen, Krabbe, Mortensen, Dreier og Bruhn til Lovudkastets § 3:

At i 2det Punktum efter Ordene: „Denne Meddelelse bør skee med vedlagt Attest fra den Præst, som har udført den kirkelige Handling“ tilføies „senest 8 Dage derefter“, vedtoges eenstemmigt med 38 Stemmer.

Formanden: Jeg skal derefter sætte det til § 6 stillede Endringsforflag i Forbindelse med selve Paragraphen under Forhandling.

Lundsteen: Det andet af de foreliggende Endringsforflag har vel en større Betydning end det foregaaende, men vedrører dog ikke det egentlige Princip, som gaaer igennem Lovforslaget; det er kun en Biting i det Spørgsmaal, hvorom Lovforslaget dreier sig. Det hedder nemlig i § 6, at, saalange Præsten og Kirkebetjenten vedblive i deres nuhavende Embeder, beholde de Offer og Accidentser, selv af dem, der have forladt Menigheden og have sluttet sig til en anden Præst. Dette synes at maatte være en tilstrækkelig Sikkerhed for de vedkommende Embedsmænd. Dernæst tilføies der i det følgende Punktum, at, naar vedkommende Præst og Kirkebetjent have opgivet deres nuværende Embedsstillinger, kunne

de ikke længer hos Vedkommende selv gjøre Fordring paa noget som helst Offer eller foresaldende Accidentser; men det Tab, som et Skolelærerembede herved maatte lide, skal erstattes ved Ligning paa sædvanlig Maade. Der ligger allerede noget Betydende deri, at der kun tages Hensyn til den ene af de i Spørgsmaalet interesserede Parter; imidlertid troer jeg dog ikke, at der vil fremkomme nogen Reclamation i dette Stykke fra vedkommende Præst Side; men jeg har tillige allerede under Sagens foregaaende Behandling hentydet paa, at der er noget Uregelmæssigt i denne Bestemmelse, hvorved det, som egentlig er et kirkeligt Anliggende, pludseligt gjøres til et kommunalt Anliggende, saa at det Tab, Skolelæreren muligen kunde lide, skal udredes af Communens Beboere paa sædvanlig Maade ved Ligning. Deri forekommer det mig, at der ligger noget Stødende og tillige noget Ubilligt; thi Enhver vil dog vistnok sige, at det Rimeligste var, at de rette Vedkommende betalte Skolelæreren, naar han endelig intet Tab skulde lide, og at allermindst denne Godtgjørelse burde udredes af Vedkommende; thi Følgen er, at de, som ikke benytte Friheden, dog skulde betale for de Andre, der ville benytte den. Der er ingen Tvivl om, at denne Bestemmelse vil vække Misnøje rundt omkring i Landet, naar Loven engang træder i Kraft, og heller ikke uden Grund; og endelig vil det til Syvende og Sidst blive vanskeligt, om ikke umuligt, at kunne med nogen Nødtagighed bestemme, til hvilket Beløb Offere og Accidentser skulle ansættes. Om man end ellers kan faae Offeret bestemt, vil det dog her have sin Vanskelighed, eftersom den rette Requirit til Amtsraadet ikke er tilstede; Kirkebetjenten kan ikke requirere Offeret, eftersom han ikke længer har med dem at gjøre,